

Περικλέτος, Φασουλῆς,
σ' ἓνα πάλκο τῆς βουλῆς.

- Π.—Ὡς πού ν' ἀνέβω ἔσκασα, κάνε μου ἄλλο τόπο.
Φ.—Μωρὲ κ' ἐγὼ γιὰ ν' ἀνέβω ἔκαμα τόσο κόπο,
γιατὶ αὐτοὶ οἱ σκαπανεῖς κανένα δὲν ἀφίνουν
καὶ ἄνθρωπο ἀπ' ἄνθρωπο ποσῶς δὲν διακρίνουν.
Ἐγὼ τοὺς λέω, βρὲ παιδιά, δὲν εἶμαι κομματάρης,
μὰ νὰ σου μοῦχει μιὰ σβερχιά ἓνας ἐνωματάρης.
Ἄφοῦ λοιπὸν ἀνοίξανε ὄλαις τῆς πόρταις τέντα . . .
- Π.—Σκάσε, μωρὲ πολυλογᾶ, καὶ κόψε τὴν κουβέντα.
Δὲν βλέπεις ὅτι μπαίνουνε οἱ βουλευταὶ τοῦ κράτους
καὶ ὁ Μητροπολίτης μας μὲ τοὺς ὀσιωτάτους ;
Ἐ! ἔλα, ἔλα γρήγορα, γύρισε τὸ πλευρό σου,
καὶ ἄρχισε μ' εὐλάβεια νὰ κάνης τὸ σταυρό σου.
- Φ.—Εὐλογητὸς εἰς ἰκρυεμοῦ φαίνεται πῶς ψάλλει
καὶ τὰ σταυροκοπήματα ἀρχίσαν καὶ οἱ ἄλλοι.
- Π.—Βρὲ Φασουλῆ, σ' ὀρκίζομαι ἴστα δώδεκα Βαγγέλια,
ὅτι σ' αὐτῇ τῇ Σύνοδο ἔχουν νὰ γίνουν γέλοια,
ὅπου θὰ σκάσ' ὁ διάβολος . . .
- Φ.— **ο** Νά! ὁ Τρικούτης μπαίνει,
καὶ σῶπα, σῶπα, Περικλῆ, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γένη!
Γιὰ κύττα τον τί σοβαρός! ἴσαν διάνος φουσκωμένος,
καὶ μέσα ἴστα κολάρα του ὡς ἴστο λαιμὸ χωμένος!
- Π.—Μὰ πές μου πῶς ὁ βασιλεὺς δὲν τὴν ἀνοίγει φέτο ;
Φ.—Τὰ ἴδια, Περικλέτο μου, τὰ ἴδια Περικλέτο,
Ἄλλὰ δὲν ξέρεις, κουτεντέ, πῶς τώρα τόσοις μῆνας
εἰν' ὁ Τρικούτης βασιλεὺς ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ;
Αὐτὸς ἀνοίγει τὴ βουλή, αὐτὸς καὶ τὴν γκρεμίζει,
αὐτὸς καλεῖ τοὺς βουλευτάς, αὐτὸς καὶ τοὺς σκορπίζει,
καὶ ἔχει τόση θέλησι καὶ τόση φαντασία,
ὅπου ἔμπορεῖ καὶ τὴ βουλή νὰ κάνη Γερουσία.
- Π.—Ἐ! σκάσε τώρα, φαφλατᾶ, καὶ μπαίνουνε δὴ ἄλλοι,
καὶ φαίνεται πῶς ἔχουνε κί' οἱ δὴ ὄ γερὸ κεφάλι.
- Φ.—Ποιοὶ νάν' αὐτοί ;
Π.— **Ξέρω κί' ἐγὼ ;**
Φ.— **Λοιπὸν τί τσαμπουνίζεις.**
Π.—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Φασουλῆ, ἐκεῖνον τὸν γνωρίζεις ;
Φ.—Ποιόν ;
Π.— **Νά! ἐκεῖνον.**
Φ.— **Ποιόν ;**
Π.— **Αὐτόν.**
Φ.— **Μὰ ποιόν, μωρὲ κασιδή ;**
Π.—Αὐτόν ἐκεῖ ποῦ κάθεται κοντὰ ἴστον Στεφανίδη.
Φ.—Ἄ! τὸν Σταμούλη θές νὰ ἴπης . . .
Π.— **Σταμούλη, βρὲ, τὸν λένε ;**
Φ.—Αὐτόν, καλέ, οἱ ἄνθρωποι τὸν βλέπουν καὶ τὸν κλαῖνε
Π.—Γιὰ ἴδεις τὸν ἀφιλότιμο ποῦ ἔχει καὶ βελιάδα!
Φ.—Νά! ὄλο τέτοιους ἔχουμε ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Καὶ ποῦ νὰ ἴδης τὸν Μάνταλο!.. ψυχὴ μου τεφαρίκι!
καὶ ποῦ νὰ ἴδης καὶ τὸν Σερίφ μὲ τούρκικο σαρίκι!
- Π.—Τί ἔγιναν λοιπὸν αὐτοί; δὲν βρῖσκοντ' ἐδῶ πέρα ;
Φ.—Ἄμμ' ἔχε δὰ ὑπομονὴ κί' ἐλεύσεται ἡμέρα,
ὅπου θὰ ἴηται ὄλοι των ἐμπρός μας μαζεμένοι.
- Π.—Ἐ! σῶπα, σῶπα, Φασουλῆ, καὶ ὁ Σκουλοῦδης μπαίνει.
Καὶ τί ὄραϊος ἄνθρωπος! γιὰ κύττα γενειάδα!
καὶ νὰ μὴν ἴηται, βρὲ, παπᾶς εἰς τὴν Ἁγία Τριάδα!
Καὶ τί φωνὴ μεταλλικὴ θὰ βγάξῃ ἀπ' τὸ στόμα!
- Φ.—Ἴσως, μὰ μέσα ἴστη Βουλὴ δὲν ἴμιλησε ἀκόμα.
Π.—Καὶ πούναι ὁ Καλλιφρονᾶς ;
Φ.— **Νὰ σοῦ εἰπῶ δὲν ξέρω,**
ὅμως ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ αὐτόν τὸν γέρο.

- Εἶναι ὁ μόνος ὅπου ζῆ ἀπ' τὰ παλῆμά μας ἔτη,
καὶ κατὶ τί σεβάσμιον μὲς ἴστη Βουλὴ προσθέτει.
- Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές ποιὸς εἰν' αὐτὸς ἐκεῖ ὁ διπλωμάτης;
Φ.—Εἰν' ἓνας Ἀμερικανός, τοῦ πίκλην Κασσιμάτης.
Μ.—Καὶ τί γυρεῖ ἴστη Βουλὴ ;
Φ.— **Οὔτε κί' αὐτὸς δὲν ξέρει.**
Π.—Ἄμμὲ αὐτὸς, ὅπου βαστᾶ μαγκοῦρα εἰς τὸ χέρι ;
Φ.—Ἄ! τὸν Δημητρακάκη λές, ἐκεῖνον τὸν ζευζέκη.
Π.—Ἄμμὲ αὐτὸς, ποῦ ὄρθιος σάν μαργιονέτα στέκει ;
Φ.—Αὐτὸς, βρὲ, εἰν' ὁ Καλλιγᾶς, μιὰ κάλτσα τοῦ διαβόλου
ὅπου δὲν ἄφησε λεπτὸ ἴστην τσέπη μας καθόλου.
- Π.—Μὰ πές μου πῶς δὲν φαίνεται ἐδῶ ὁ Δεληγιάννης ;
Φ.—Μὰ τί λοιπὸν ; δὲν ἐννοεῖς ; δὲν τὸ καταλαμβάνεις;
Φοβήθηκε . . .
- Π.— **Φοβήθηκε ; τίποτα νταβατούρια ;**
μὰ λές καὶ πάλι νάχουμε τοπούζια καὶ κουμπούρια;
Καὶ τάχα ποιὸς ἐσκέφθηκε ποτὲ νὰ τὸν σκοτώσῃ ;
Φ.—Μωρὲ αὐτὸς φοβήθηκε μὴν τύχη καὶ κρυώσῃ.
Π.—Μὰ κατὶ βλέπω φεύγουνε . . . τί λές; κί' ἐμεῖς δὲν πᾶμε;
γιατὶ ἡ ὄρα ἴπερασε κί' εἶναι καιρὸς νὰ φάμε.
Φ.—Νά! νά! θαρρῶ πῶς ἄρχισαν καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν.
Π.—Πᾶμε, κί' αὐτοὶ τὸ ἔχουνε συνήθεια νὰ φωνάζουν.
Φ.—Ἄλήθεια σὺ δὲν ἄκουσες ἀπὸ τὸν λόγο λέξι ;
Π.—Πᾶμε, γιὰτ' εἶναι συννεφιά καὶ σίγουρα θὰ βρέξῃ.
Ὅσο γιὰ λόγον θὰ τὸν ἴδης ἴστην πρώτη μας σελίδα,
καὶ εἶναι λόγος, Φασουλῆ, λαμπρὸς γιὰ τὴν πατρίδα.

**Κί' ἄλλη φωτιὰ ἐξαφνικὴ
εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἐκεῖ.**

Ἐκεῖ στῆς Ἀκροπόλεως τὸν δοξασμένον βράχον
φωτιὰ ἐβάλθη ἐξαφνα ὑπὸ τῶν ἀπομάχων.
Ἄλλ' ὅμως ποῖον θέαμα ἴτων φώτων τὸν αἰῶνα
νὰ ἴδωμεν καιόμενον κί' αὐτόν τὸν Παρθενῶνα!

**Ὁ Πετμεζᾶς μας τραγουδεῖ
κί' ἔτσι σάν κλέφτης θρηνηδεῖ.**

Ὁ κύρ Θανάσης κάθεται ἴστην ἄκρη τοῦ Σταδίου,
μὲ τὴ βουλή ἐμάλλονε καὶ τὴν πετροβολοῦσε ;
Βουλὴ μόν γιὰ λιγότεψε τὸ κόμμα τοῦ Τρικούτη
γιὰ νὰ διαβῶ ἀντίπερα, νὰ βγῶ ἴστην ἄλλη ἄκρη,
πῶχουν οἱ κλέφτες σὺναξι κί' ὄλ' οἱ καπετανεῖοι,
νὰ πιάσουν τὸν Χαρίλαον νὰ πᾶν νὰ τὸν κρεμάσουν.
Χίλιοι τὸν πᾶν ἀπὸ ἴμπροστα καὶ δὴ ὄ χιλιάδες ἴπισω,
κί' ὁ Στεφανίδης ἐξαφνα πηγαίνει πρὸς νεροῦ του.